19/07/2020

Το κήρυγμα της Κυριακής από την Ιερά Μητρόπολη Χίου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Χίου, Ψαρών και Οινουσσών

Διαβάστε το Θείο Κήρυγμα της σημερινής Κυριακής, 19 Ιουλίου 2020, από την Ιερά Μητρόπολη Χίου όπως αυτό δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της Μητροπόλεως:

Ἡ σημερινὴ Κυριακὴ εἶναι ἀφιερωμένη στοὺς Ἁγίους Πατέρες τῆς Δ’ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία συνεκλήθη στὴν Χαλκηδόνα τὸ 451 μ.Χ. ἐπὶ αὐτοκρατόρων Μαρκιανοῦ καὶ Πουλχερίας. Ἡ Σύνοδος αὐτὴ κατεδίκασε τὸν Μονοφυσιτισμό, τὴν φοβερὴ αὐτὴ αἵρεση, ἡ ὁποία πρέσβευε ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦταν μόνο Θεὸς καὶ κατ’ ἐπίφασιν, δηλαδὴ μόνο φαινομενικά, ἄνθρωπος. Αὐτὸ τὸ αἱρετικὸ δόγμα ἀναιρεῖ ὅλο τὸ μυστήριο τῆς Θείας Οἰκονομίας, γιατί ἀρνεῖται τὴν οὐσιαστικὴ πρόσληψη τῆς ἀνθρώπινης φύσης ἀπὸ τὸν Υἱὸ καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ ἑπομένως «τὸ ἀθεράπευτον καὶ ἀπρόσληπτον», σύμφωνα μὲ τὴ ρήση τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Ἂν δηλαδὴ ἡ ἀνθρώπινη φύση δὲν ἔχει προσληφθεῖ ἀπὸ τὴν θεία φύση, εἶναι ἀδύνατον νὰ θεραπευθεῖ καὶ νὰ ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου. Οἱ θεῖοι Πατέρες τῆς Δ’ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐδογμάτισαν ὀρθῶς περὶ τοῦ Προσώπου τοῦ Κυρίου μᾶς Ἰησοῦ Χριστοῦ, χρησιμοποιώντας τὴν περίφημη φράση «ἀσυγχύτως καὶ ἀδιαιρέτως», ὅσον ἀφορᾶ τὶς δύο φύσεις, θεία καὶ ἀνθρώπινή του Χριστοῦ. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι οἱ δύο φύσεις δὲν συγχέονται, εἶναι

διακριτὲς στὸ ἕνα Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ δὲν διαιροῦνται, δὲν μποροῦν νὰ ὑπάρξουν ξεχωριστά. Γι' αὐτὸ ψάλλουμε σὲ ἕνα δογματικὸ θεοτοκίο τῆς ὀκτωήχου ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι «διπλοὺς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν». Εἶναι διπλὸς ὡς πρὸς τὶς φύσεις, ἀλλ' ὄχι ὡς πρὸς τὴν ὑπόσταση, τὸ Πρόσωπό Του.

Αὐτὸν τὸν ἀγώνα τῶν Θεοφόρων Πατέρων γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία τιμᾶ σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας, γι' αὐτὸ ὁρίζει ὡς εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία τοῦ Κυρίου μας, τὸ ὁποῖο ἀναφέρεται σὲ δύο σχετικὰ μὲ τοὺς Πατέρες θέματα. Πρῶτο θέμα εἶναι ἡ λάμψη καὶ τὸ πνευματικὸ φῶς ποὺ ἐκπέμπουν οἱ ἀληθινοὶ πιστοί, ἕνα φῶς ποὺ φωτίζει ὅλη τὴν οἰκουμένη καὶ τὴν παρακινεῖ στὸ νὰ δοξάζει τὸν Οὐράνιο Πατέρα. Ὁ πιστὸς εἶναι μία «πόλις ἐπάνω ὄρους κειμένη», ὅλοι τὸν βλέπουν καὶ τὸν παρατηροῦν ἐξονυχιστικά, μήπως καὶ διαπράξει κάποιο παράπτωμα, γιὰ νὰ σκανδαλισθοῦν. Ὁ πιστὸς ὅμως, ποὺ πορεύεται μὲ ταπείνωση δὲν θὰ πέσει, οὔτε θὰ ἀμαυρώσει τὴν ζωή του, γιατί ἀγωνίζεται νὰ ἔχει κανόνα ζωῆς τὸν Χριστό. Ὁ πιστὸς παρομοιάζεται ἐπίσης μὲ λυχνάρι ποὺ τοποθετεῖται ἐπάνω στὸν λυχνοστάτη καὶ φωτίζει ὅλους, ὅσοι εἶναι μέσα στὸ σπίτι. Ἀκριβῶς αὐτὸ ἔκαναν καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν ὀρθότητα τῶν λόγων τοὺς ἐστήριξαν καὶ ὁδήγησαν ὅλον τὸν κόσμο πρὸς τὴν ὀρθὴ πίστη.

Τὸ δεύτερο θέμα εἶναι ἡ σημασία καὶ ἡ ἀξία καὶ τῆς παραμικρῆς λεπτομέρειας τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ. Λέγει ὁ Χριστός: «Μέχρι νὰ παρέλθει ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, οὔτε ἕνα κόμμα δὲν θὰ παραπέσει ἀπὸ τὸ Νόμο, ἕως ὅτου ὅλα ἐκπληρωθοῦν». Εἶναι τόσο μεγάλη ἡ ἀξία, τόσο μεγάλο τὸ νοηματικὸ βάρος τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὥστε κάθε λέξη τοῦ ἔχει τὴν θέση της καὶ δὲν μπορεῖ νὰ παραβλεφθεῖ. Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ τολμήσει νὰ περιφρονήσει ἢ νὰ ἀπορρίψει καμιὰ ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ, ποὺ περιλαμβάνεται στὸ Εὐαγγέλιό Του, ὅσο μικρὴ καὶ ἂν φαίνεται πὼς εἶναι. Αὐτὸς δὲ ποὺ θὰ τὸ κάνει αὐτὸ καὶ θὰ παραβεῖ ἔστω καὶ μία ἀπὸ τὶς ἐλάχιστες ἐντολὲς θὰ κριθεῖ ἐλάχιστος καὶ ἀνάξιος νὰ κληρονομήσει τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ἀντίθετα αὐτὸς ποὺ θὰ ἐκτελέσει ὅλες τὶς ἐντολές, μεγάλες καὶ μικρὲς ἀνεξαίρετα, καὶ θὰ τὶς διδάξει στοὺς ἀνθρώπους, αὐτὸς θὰ ἀναγνωρισθεῖ ὡς μέγας στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔπραξαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες. Πρῶτα σεβάστηκαν στὸν ὑπέρμετρο βαθμὸ τὶς θεῖες ἐντολές, τὶς ὁποῖες ἐφάρμοσαν μὲ ἱερὴ ἀκρίβεια, χωρὶς συμβιβασμοὺς καὶ ὑποχωρήσεις. Καὶ αὐτὸ τὸ ἔκαναν, γιατί ἀγαποῦσαν πάνω ἀπὸ ὅλα τὸν Χριστὸ ἔχοντας ὑπ' ὄψιν τοὺς τὸ λόγο Του: « Εἰ ἀγαπᾶτε μέ, τὰς ἐντολᾶς τὰς ἐμᾶς τηρήσατε!» Ἀφοῦ δὲ ἐτήρησαν τὶς ἐντολὲς καὶ τὶς ἔκαναν τρόπο ζωῆς τους, στὴ συνέχεια τὶς μετέδωσαν ὡς βιωματικὴ ἐμπειρία καὶ ὄχι μόνο ὡς στεγνὴ διδασκαλία στοὺς ἀνθρώπους. Οἱ Ἅγιοι πρῶτα πράττουν καὶ μετὰ διδάσκουν, πρῶτα ἀποκτοῦν τὴν κάθαρση τῆς ψυχῆς μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν ἐντολῶν καὶ

ὕστερα μεταδίδουν τὴν ἐμπειρία τους μὲ τὸ παράδειγμά τους καὶ τοὺς λόγους τους, ὅσοι ἔχουν τὴν κατάλληλη παιδεία καὶ διαθέτουν τὸ χάρισμα τοῦ λόγου. Αὐτὸν τὸν τέλειο συνδυασμὸ ἐπίπονης πράξης καὶ ὑψηλῆς θεωρίας τὸν συναντοῦμε μόνο στὶς στὶς μορφὲς τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, γι’ αὐτὸ καὶ θεωροῦνται στυλοβάτες τοῦ λογικοῦ στερεώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ γνήσιοι ποιμένες τῶν λογικῶν προβάτων τοῦ Χριστεπωνύμου ποιμνίου.

Στὶς ἡμέρες μᾶς παρατηροῦμε μία πλημμύρα θρησκευτικοῦ λόγου, μία τεράστια παραγωγὴ κειμένων θρησκευτικοῦ περιεχομένου σὲ ἔντυπη ἢ σὲ ἠλεκτρονικὴ μορφή. Ποτὲ στὸ παρελθὸν δὲν ὑπῆρξε τόσο μεγάλη προσφορὰ σὲ πατερικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία, περιοδικά, κηρύγματα, ἀλλὰ καὶ ποτὲ στὸ παρελθὸν δὲν ὑπῆρξε τόσο μεγάλο χάσμα ἀνάμεσα στὴν πράξη καὶ στὴ θεωρία. Πολλοὶ μιλοῦν περὶ Χριστοῦ, ἀλλὰ λίγοι ζοῦν ἐν Χριστῷ. Μᾶς λείπουν αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι καὶ θὰ ποιήσουν καὶ θὰ διδάξουν, αὐτοὶ ποὺ θὰ εἶναι μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ καὶ διδάσκαλοι γιὰ τὸν Χριστό. Τὸ νὰ διδάσκεις ἐγκεφαλικὰ γιὰ τὸν Χριστὸ εἶναι εὔκολο, τὸ νὰ ἐφαρμόζεις τὶς ἐντολὲς Τοῦ εἶναι δύσκολο. Μᾶς λείπει σὲ μεγάλο βαθμὸ ἡ ὀρθοπραξία καὶ ἔτσι πλήττεται καὶ ἡ ὀρθοδοξία μας. Ἐπειδὴ πολλὲς φορὲς κάποιοι θεολογοῦντες ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴν τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ συνεχίζουν νὰ διδάσκουν, ὁ νοῦς τοὺς παρεκτρέπεται καὶ ἐγκαταλελειμμένος ἀπὸ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ πέφτει σὲ πλάνες καὶ κρυπτοαιρέσεις. Γιὰ παράδειγμα ἀναφέρουμε τὴν λεγόμενη «μεταπατερικὴ θεολογία», κατὰ τὴν ὁποία οἱ Πατέρες καὶ ὅλη ἡ Ἱερὰ Παράδοση θεωροῦνται «παλιομοδίτικα πράγματα» καὶ παραγκωνίζονται καὶ τέλος γίνεται προσπάθεια νὰ συμβιβασθεῖ τὸ ἀδαμάντινο πνεῦμα τῆς Ὀρθοδοξίας μας μὲ τὸ βρωμερὸ πνεῦμα τοῦ σύγχρονου ἁμαρτωλοῦ κόσμου. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τραγικό: μία μολυσμένη «Ὀρθοδοξία», ποὺ εἶναι μία κουρελοὺ συντεθειμένη ἀπὸ ὅλα τὰ ἀπολειφάδια τοῦ αἰῶνος τούτου τοῦ ἀπαταιῶνος.

Ὁ Θεὸς νὰ δώσει νὰ μὴν ξεφύγουμε ποτὲ ἀπὸ τὴν στενὴ καὶ τεθλιμμένη ὁδὸ τοῦ Χριστοῦ, νὰ μὴν περιφρονήσουμε οὔτε ἕνα γιώτα, οὔτε μία κεραία ἀπὸ τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ, νὰ τηροῦμε τὶς ἐντολές Του, «κατεργαζόμενοι μετὰ φόβου καὶ τρόμου τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν» καί, ἂν κληθοῦμε νὰ διδάξουμε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, νὰ σεβόμαστε τὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ τὴν ἱερὴ παρακαταθήκη τῶν Πατέρων μας, ἔτσι ὥστε νὰ μεγαλυνθοῦμε τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως καὶ νὰ δοξάζουμε τὸν ἐν Τριάδι ἕνα Θεὸν εἰς τοὺς αἰώνας τῶν αἰώνων, ἀμήν! Γένοιτο!